

Copyright © CAPPELEN DAMM AS 2009
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2020 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FOSSUM, KARIN

Dragă Poona / Karin Fossum ; trad. din lb. norvegiană de Iulia

Dromereschi. - București : Crime Scene Press, 2020

ISBN 978-606-8959-60-3

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.113.5

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: decembrie 2020

Tipărit în România

Această traducere a fost publicată cu sprijin financiar din partea NORLA.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Karin Fossum

Dragă Poona

traducere din limba norvegiană
de Iulia Dromereschi

CRIME SCENE PRESS
2020

Capitolul 1

Tăcerea e risipită de lătratul unui câine. Mama ridică privirea din chiuvetă și se uită pe fereastră. Lătratul îi iese câinelui din adâncul gâtlejului. Trupul lui negru, musculos, tremură de încântare.

Apoi îl vede pe fiul ei. Iese din Golful roșu, lăsând să cadă pe pământ o geantă albastră. Se uită spre geam, înregistrând silueta vagă a mamei sale. Se apropie de câine și îl dezleagă. Câinele se aruncă pe el. Se rostogolesc, aruncând pământ în toate părțile. Câinele mârâie, iar fiul îi șoptește afectuos la ureche cuvinte urâte. Uneori strigă cât poate de tare și lovește rotweillerul peste bot. În cele din urmă, se potolește. Se ridică încet în picioare. Își scutură pantalonii de praf. Se mai uită o dată spre fereastră. Câinele se ridică la rândul lui, ezitând, și se ferește de el, cu capul plecat, până când el îi permite să se apropie și să-i lingă supus colțurile gurii. Apoi fiul intră în bucătărie.

– Doamne, uite în ce hal ești!

Tricoul lui albastru e pătat de sânge. Mâinile îi sunt pline de tăieturi. Câinele l-a zgâriat și pe față.

– N-am văzut așa ceva! spune ea, pufnind cu furie. Lasă geanta aici. Spăl mai târziu.

El își încrucișează brațele zgâriate pe piept. Sunt puternice, la fel ca tot corpul lui. Are aproape 100 de kilograme și niciun strop de grăsime. Tocmai și-a folosit mușchii. Sunt încălziți.

– Calmează-te, îi spune. Mă ocup eu.

Respect! Nu-i vine să creadă. O să-și spele singur hainele?
Unde ai fost? întrebă ea. Doar nu muncești de la șase la unșpe!

Fiul ei mormăie ceva, cu spatele la ea.

– Cu Ulla. Am stat cu copilul.

Ea îi privește spatele lat. Are părul foarte blond, ridicat ca o mătură. Are câteva şuvițe subțiri vopsite stacojiu, arată de parcă ar fi în flăcări. Dispare pe scările care duc spre subsol. Ea aude cum pornește vechea mașină de spălat. Lasă apa să se scurgă din chiuvetă și se uită în curte. Câinele s-a întins, cu botul pe labe. Ultimele fășii de lumină se sting. Fiul ei s-a întors și spune că se duce la duș.

– Duș, la ora asta? Dar de-abia ai venit de la sală!

Nu răspunde. Mai târziu, îl aude în baie, cu ecou, între dalele de faianță. Cântă. Ușa dulăpiorului se trăneste. Probabil caută un platur, prostutul.

Mama zâmbeste. Toată violența asta e de așteptat. Doar e bărbat. Ea nu va uita mai târziu episodul ăsta. Ultimul moment în care viața a fost bună.

*

Totul a început cu plecarea lui Gunder Jomann. Gunder s-a dus în India să-și găsească o soție. Când l-au întrebat, nu a spus că de aceea plecase. Abia dacă recunoștea și față de sine însuși. Era o călătorie menită să-l ajute să vadă lumea, explica el dacă-l întrebau colegii. Ce extravagant! Nu cheltuia niciodată pentru el. Rar ieșea în oraș, nu accepta niciodată invitațiile la petrecerile de Crăciun, se ocupa de casă, de grădină sau de mașină. Din câte se știa, nu avusese niciodată o iubită. Gunder nu pleca urechea la bârfe. Era un om hotărât. Lent, fără îndoială, dar ajungea unde-și dorea fără agitație. Avea timpul de partea lui. În serile din cel

de-al cincizeci și cincilea său an de viață ședea și răsfoia o carte – un cadou de la sora lui, Marie – *Oameni din toate popoarele*. Pentru că Gunder nu mergea niciodată decât la birou, o firmă mică și solidă care comercializa mașini agricole, ea se asigurase că el avea ocazia să vadă măcar în poze ce se întâmpla în lumea largă. Gunder citea cartea și răsfoia paginile cu ilustrații. Era fascinat de India. De femeile frumoase, cu puncte roșii pe frunte. Ochii conturați, zâmbetele jucăușe. Una dintre ele îl privise din carte, iar el se pierduse în visare. Nimeni nu visa ca Gunder. Închidea ochii și zbura departe. Ea era ușoară ca o pană, în costumul roșu. Ochii ei erau atât de adânci și de întunecați, că păreau din sticlă neagră. Avea părul ascuns sub o eșarfă cu ciucuri aurii. Se uita la fotografie de luni de zile și îi devenea tot mai limpede că își dorea o soție indiană. Nu pentru că voia o femeie servilă, altruistă, ci pentru că voia pe cineva pe care să o poată prețui și adora. Femeile norvegiene nu voiau să fie adorate. Nu înțelesese niciodată ce vor. Nu-i lipsea nimic, din punctul lui de vedere. Avea casă, grădină, mașină, loc de muncă și o bucătărie bine dotată. Avea încălzire prin pardoseală în baie, televizor, video cu recorder, mașină de spălat, uscător electric, cuptor cu microunde, o inimă generoasă și un cont în bancă. Gunder înțelegea că existau și factori abstracti care influențau norocul în dragoste, nu era vreun imbecil. Dar nu îi erau de mare folos, dacă nu-i putea învăța sau cumpăra. Va veni și vremea ta, îi spusese mama lui, pe când era pe moarte, în spital. Tatăl lui murise cu niște ani înainte. Gunder crescuse cu două femei, cu mama și cu sora lui, Marie. Când mama lui împlinise 70 de ani, dezvoltase o tumoră pe creier și, perioade îndelungate, nu era ea însăși. El aștepta cu răbdare ca ea să redevină persoana pe care o cunoștea și o iubea. Va veni și vremea ta. Ești băiat bun, Gunder. Într-o bună zi, te va găsi o femeie.

Dar nu l-a găsit niciuna. Așa că și-a rezervat un zbor spre India. Știa că era o țară săracă. Poate că acolo avea să-și găsească o femeie

care nu-și putea permite să-l refuze dacă-i propunea să-l urmeze în Norvegia, în casa lui drăguță, care-i aparținea. Ar fi plătit să vină și familia ei în vizită, dacă voiau. Nu dorea să despartă pe nimeni. Dacă avea o credință complicată, nu avea s-o împiedice să o practice. Puțini oameni aveau atâta răbdare ca Gunder. De și-ar găsi o soție!

Mai existau și alte opțiuni. Dar nu avea curajul să se urce într-un autobuz spre Polonia plin cu străini. Nu voia nici să sară într-un avion spre Thailanda. Erau prea multe zvonuri despre ce se petrecea acolo. El voia o femeie doar pentru el. Totul trebuia să fie despre el. Să stea și să răsfoiască niște cataloage cu fotografii și descrieri ale femeilor, sau să se uite la un ecran pe care acestea se ofereau, una după alta, era de neimaginat pentru Gunder. Nu ar fi reușit să se hotărască.

Lumina lămpii de citit îi încălzea începutul de chelie. Pe harta lumii, a găsit India și orașele sale principale: Madras, Bombay, New Delhi. Prefera un oraș la ocean. Mulți indieni vorbeau engleză, iar asta îl liniștea. Unii erau chiar creștini, zicea *Oameni din toate popoarele*. Ar fi fost o coincidență cât se poate de fericită să cunoască o femeie creștină, care vorbea bine engleza. Conta mai puțin dacă avea 20 sau 50 de ani. Nu se aștepta să aibă copii, nu era prea ambițios, dar dacă ea avea deja unul, l-ar fi acceptat ca parte din aranjament. S-ar fi putut târgui. În alte țări existau multe obiceiuri diferite de cele de acasă. Era dispus să plătească regește, dacă venea vorba de bani. Moștenirea sa după moartea mamei era considerabilă.

Mai întâi, trebuia să găsească o agenție de turism. Existau patru dintre care putea alege. Una se afla la mall și consta doar într-o teșghea de care te sprijineai și pe care puteai răsfoi niște broșuri. Gunder prefera să stea jos. Apoi, și-a amintit că Marie lăsase la un moment dat o broșură la el acasă, pentru a-l tenta. Atât de tipic ei, s-a gândit el și s-a uitat la cuprins în dreptul literei „I”.

Ialyssos. Ibiza. Irlanda. Nu existau vacanțe în India? A găsit Bali la „insulele Indoneziei”, dar nici nu se gândea. Era India sau nimic. S-a gândit și să sune direct la aeroport ca să facă o rezervare. Se putea descurca, așa cum o făcuse mereu, și într-un oraș mare erau cu siguranță obișnuiți cu turiștii. Dar se însera curând și era prea târziu să mai sune. Răsfoi *Oameni din toate popoarele*, din nou. Se uită la frumusețea indiană multă vreme. Își imagină o asemenea femeie: atât de aurie, de netedă, de fragilă. Își adunase eșarfa sub bărbie, cu mâna subțire. Purta bijuterii la încheieturi. Avea un iris negru, cu o sclipire luminoasă – poate de la soare – și îl privea drept în ochi. În ochii lui plini de dorință. Erau mari și albaștri, și îi închise acum, dar ea îl urmă în vis. El ațipi în scaun și pluti departe, cu frumusețea în auriu. Era imponderabilă. Costumul ei sângieru îi flutura în față.

*

A hotărât să dea telefon de la serviciu, în pauza de prânz. A intrat în biroul pe care nu-l foloseau aproape niciodată. Fusese transformat în depozit. Lângă pereți erau puse unele peste altele cutii cu dosare. Pe un perete, un poster colorat reprezenta un bărbat care ședea pe un tractor, în câmp. Câmpul era atât de întins că dispărea, asemenea mării, într-un orizont albastru, neclar. *N-ar fi Norvegia fără fermieri*, scria pe poster. Gunder a format numărul. *Apăsăți tasta 2 dacă doriți să călătoriți în străinătate*, a spus o voce. A apăsă 2 și a așteptat. S-a auzit o voce nouă.

– Sunteți al nouăsprezecelea client în așteptare. Vă rugăm să aveți răbdare.

Mesajul se repeta la intervale regulate. A mâzgălit pe un caiet de lângă el. A încercat să deseneze un dragon indian. Pe geam, a văzut o mașină parcând.

– Sunteți al 16-lea client în așteptare... al 10-lea... al 8-lea...

A simțit că era o numărătoare inversă către o situație decisivă. Res Inima îi bătea mai repede și desena tot mai entuziasmat la dragon. Apoi l-a văzut pe Svarstad, unul dintre fermieri, ieșind din Fordul lui negru. Era un client bun și îl solicita mereu pe Gunder. Detesta să aștepte. Situația devenea tot mai presantă. Din receptor a auzit muzică și o voce l-a anunțat că i se va face curând legătura cu un consultant. Chiar atunci a pătruns în cameră Björnson, unul dintre agenții de vânzări mai tineri.

- Svarstad, a spus el. Întreabă de tine. Dar ce faci aici?
- Ajung imediat. Va trebui să-l ții de vorbă puțin. Despre vreme - a tot fost frumos.

A ascultat în receptor. S-a auzit o voce feminină.

- Mă ignoră și-mi spune să mă tizez, a spus Björnson.

Gunder i-a făcut semn să plece. Într-un târziu, Björnson a înțeles ideea și a dispărut. Fața nemulțumită a lui Svarstad se vedea prin sticla geamului. Privirea pe care a aruncat-o la ceas spunea că n-are tot timpul din lume la dispoziție și că era iritat că nu veneau toți în goana mare.

- Treaba stă în felul următor, a spus Gunder. Vreau să plec la Bombay. În India. Peste două săptămâni.

- De pe aeroportul Gardermoen? a întrebat vocea.
- Da. De vineri în două săptămâni.

I-a auzit degetele zburând pe tastatură și s-a minunat de reziziunea lor.

- Ar trebui să zburai la Frankfurt, cu plecare la 10:15, a spus ea. De la Frankfurt, aveți un zbor la 13:10. Aterizează la ora 00:40, ora locală.

- Ora locală este...? a întrebat Gunder.

Nota cu viteză.

- Diferența este de trei ore și 30 de minute, a spus ea.
- Bine. Aș dori să rezerv biletul. Cât costă?
- Dus-întors?

A ezitat. Dacă se întorceau două persoane? Așa spera, la asta visa și asta își dorea.

- Pot schimba biletul ulterior?
- Da, este posibil.
- Atunci, da, aleg un zbor dus-întors.
- Va costa 6 900 de coroane. Vă puteți ridica biletul de la aeroport, sau vi-l putem trimite prin poștă. Cum preferați?

- Prin poștă, a spus el.

Le-a oferit numele, adresa și datele cardului.

- Blindveien numărul 2.
- Încă ceva, a spus femeia, după ce i-a făcut rezervarea. Nu se mai numește Bombay.

- Serios? a spus Gunder, surprins.

- Orașul se numește Mumbai din 1995.

- N-o să uit, a spus Gunder.

- SAS vă dorește zbor plăcut.

A pus receptorul în furcă. Svarstad a smuls chiar atunci ușa de la birou, cu o privire furioasă. Voia să cumpere o secerătoare și părea să se fi hotărât să-l terorizeze pe Gunder. Achiziția îl stresa îngrozitor. Svarstad se agăța de ferma familiei și nimeni nu îndrăznea să cumpere mașini agricole noi împreună cu el. Era absolut imposibil ca partener de afaceri.

- Svarstad, a spus Gunder și a sărit în picioare.

Tot ce se întâmplase îi făcuse obraji să roșească.

- Să începem.

Zilele următoare, Gunder a fost neliniștit. Nu reușea să se concentreze și era mereu treaz. Îi era dificil să adoarmă. Zăcea noaptea și se gândea la călătoria lungă și la femeia pe care ar fi putut să o cunoască. Din cele 12 milioane de persoane din Bombay - pardon, din Mumbai - trebuia să găsească una și pentru el. Ea își trăia liniștită viața și nu bănuia nimic. Voia să-i cumpere

un cadou, ceva din Norvegia cum nu mai văzuse niciodată. O broșă filigranată, poate, pentru costumul ei roșu. Sau pentru costumul albastru, sau cel verde. În orice caz, trebuia să fie o broșă. A doua zi voia să meargă în oraș să caute una. Nu ceva mare, nu ceva ostentativ, mai degrabă ceva mic și drăguț. Ceva cu care să-și prindă șalul, dacă purta șaluri. Dar poate că purta pulovere și pantaloni – de unde să știe el? Imaginația i-o luase razna și încă era treaz ca ziua. Avea oare un punct roșu pe frunte? În minte, îl atingeau cu degetul, iar ea îi zâmbea timid.

– Foarte frumos, a spus Gunder întinericului, în engleză.

Trebuia să-și exerseze engleza.

– Mulțumesc frumos. Ne vedem mai târziu.

Da, știa câte ceva.

Svarstad aproape că se hotărâse. Voia o Dominator, produsă de Claes. Model 58S.

Gunder era de acord.

– Doar ce-i mai bun e suficient de bun, a spus el, încântat de secretul lui indian. Motor Perkins cu șase cilindri și 100 de cai-putere. Cutie de viteze automată, cu trei trepte și variator de viteză hidraulic. Are o lamă de trei metri, 60.

– Și prețul? a întrebat Svarstad posomorât, deși știa prea bine că minunea costa 570 000 de coroane.

Gunder și-a încrucișat brațele la piept.

– Ai nevoie și de o presă nouă pentru baloți. Fă și tu o investiție adecvată și cumpără o Quadrant. Nu ai prea mult spațiu.

– Vreau baloți rotunzi, a spus Svarstad. Nu mă descurc cu baloții mari.

– Cred că doar te-ai obișnuit, a spus Gunder, neclintit. Cu uneltele potrivite, poți reduce numărul de lucrători sezonieri. Și polonezii costă bani, nu? Cu o Dominator nouă și o presă nouă,

aproape că poți face treabă fără ei. Îți ofer și un preț imbatabil. Ai încredere în mine.

Svarstad mesteca un pai. Pe fruntea tăbăcită de vânt i se adâncise un rid, iar ochii înfundați în orbite îi luceau de o tristețe care lăsa treptat loc unui vis radiant. Niciun alt comerciant n-ar fi încercat să-i vândă încă un utilaj unui fermier care abia dacă și-l permitea pe primul, dar Gunder pariașe și câștigase, ca de obicei.

– Consider-o o investiție pentru viitor, a spus el. Ești încă tânăr. De ce să te mulțumești cu puțin? Te spetești muncind. Lasă Quadrantul să facă baloți mari. Se depozitează ușor și ocupă mai puțin spațiu. Nimeni din zonă n-a îndrăznit să încerce baloți mari. Curând, or să vină toți să vadă ce face.

Asta a pus capac. Svarstad a fost încântat de ideea unui mic grup de vecini vârandu-și nasurile prin curtea lui. Dar înainte de asta trebuia să dea un telefon. Gunder l-a condus în biroul gol. Între timp, a pregătit contractul. Vânzarea era ca și făcută. Nici că se putea mai bine. O vânzare serioasă înainte de călătoria lui. Putea să plece împăcat.

Svarstad a reapărut.

– Am undă verde la bancă, a spus.

Era roșu ca racul, dar ochii îi sclipeau sub sprâncenele stufoase.

– Excelent.

După serviciu, s-a dus în oraș și a găsit un bijutier. S-a uitat în vitrina în care erau expuse numai inele. A întrebat de bijuteriile de argint pentru costumul național, iar vânzătoarea l-a întrebat de care să fie.

Gunder a ridicat din umeri.

– De oricare. O broșă să fie. E un cadou. Dar ea nu are un costum național norvegian.

– Broșele filigranate se poartă doar la costumul național, a decretat vânzătoarea pe un ton profesoral.